

opusdei.org

La tertúlia: Sabor de primitiva cristiandat

La tertúlia és aquell moment del dia o de la setmana en què les persones de l'Opus Dei experimenten la pertinença comuna al poble de Déu que és l'Església i a aquesta part que és l'Obra: els recorden que formen part d'una família i els fa guanyar en desitjos d'arribar a totes les ànimes.

02/07/2025

Abans de pujar al cel, Jesús va voler tenir una trobada breu amb els

apòstols a tall de comiat. Tanmateix, la seva aparició els havia agafat per sorpresa, ja que tots onze es trobaven en aquell moment «a la taula». El Senyor va aprofitar aquells últims moments amb els seus deixebles per exposar el programa de vida que d'ara endavant els esperava: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli» (*Mc 16, 15*). En llegir aquest passatge, a sant Josepmaria en una ocasió li van venir ganes d'exclamar: «És la tertúlia!». No era la primera vegada que l'evangelista assenyalava una reunió d'aquesta mena. Abans de la multiplicació dels pans, el Senyor va dir als dotze: «Veniu ara vosaltres sols en un lloc despoblat i reposeu una mica» (*Mc 6, 31*). «Aquestes converses —afegia el fundador de l'Opus Dei— de Crist ressuscitat amb els deixebles són també l'evangeli de la tertúlia; fins avui no ho he vist amb aquesta llum».^[1]

Per arribar al cor

Sant Josepmaria, en recordar els moments en què Jesús es reunia familiarment amb els apòstols i s'hi entretenia, comentava que el costum de la tertúlia té «sabor de primitiva cristiandat».^[2] Des dels primers anys de l'Acadèmia DYA, aquest costum exercia un paper clau en la vida de família del centre. El beat Àlvar, en el seu comentari a la *Instrucció 31.V. 1936*, apuntava que sant Josepmaria transmetia l'esperit de l'Obra als primers en aquells moments: era una oportunitat per veure les coses amb sentit sobrenatural i avivar l'afany apostòlic, també quan no es parlava de res més que de temes intrascendents o de broma.^[3]

Un cristià és part del poble del Déu i, d'alguna manera, fonamenta la seva identitat entorn d'aquesta realitat. La lluita per ser sants no és una cosa solitària, sinó que el Senyor compta

amb les relacions que establim en la nostra vida. «Déu, però, ha volgut santificar i salvar els homes no separadament, sense cap connexió els uns amb els altres, sinó que els ha constituït en un poble que el reconegués de veritat i el servís santament».^[4]—

La tertúlia és un moment en què podem experimentar la pertinença comuna al poble de Déu que és l'Església i a aquesta part que és l'Obra. Per això, no és només una reunió: és una necessitat de la vida en família, un moment en què podem acollir els nostres germans i desplegar les nostres qualitats per arribar al cor de cadascú. Per això, també és un *mitjà de formació*, en què aprenem sobre la manera de ser dels altres, comprenem maneres diferents de veure la vida i enriquim el nostre món interior. Gaudir de la companyia dels altres alimenta les nostres relacions per fer arribar a

tothom el nostre afecte: «Guanyar en afabilitat, alegria, paciència, optimisme, delicadesa, i en totes les virtuts que fan amable la convivència, és important perquè les persones es puguin sentir acollides i ser felices».^[5]—

Però això no és quelcom que s'hagi de donar per descomptat, ni fruit de la inèrcia o del fet de viure sota un mateix sostre. Voler construir una llar de la qual tothom se senti part porta a alimentar la vida en família amb una creativitat constant, sense fórmules prefixades. I és en la tertúlia, així com en altres moments, en què es comparteix el temps amb les persones del centre, el context en què podem realitzar aquest desig.

Una pèrdua de temps

Compartir moments junts és essencial en la vida de qualsevol família. Les estones de tertúlia ens ajuden precisament a entaular

relacions amb les persones amb les quals convivim. «Si no tinguéssiu la tertúlia (...) no estaríeu units entre vosaltres, viuríeu com desconeguts». ^[6] És cert que, de vegades, no sempre s'hi pot participar, o bé només s'hi pot assistir una vegada a la setmana, o en ocasió d'un mitjà de formació o uns dies de convivència; però, en qualsevol cas, quan hi som sempre la podem convertir en una oportunitat per conrear aquesta fraternitat que ens porta a sortir de nosaltres mateixos i a interessar-nos pels nostres germans. Ens recorda, enmig de les ocupacions del dia a dia o de la setmana, que formem part d'una família sobrenatural.

Des d'un punt de vista utilitarista, podríem pensar que la tertúlia és una *pèrdua de temps*, ja que no fem una cosa que després es tradueix en termes de productivitat o eficàcia. Però és precisament aquest temps que *perdem* amb aquestes persones

el que ens fa *guanyar* després en alegria i en desitjos d'arribar a totes les ànimes. «Si hi poseu afecte, cadascuna de les nostres cases serà la llar que jo vull per als meus fills. Els vostres germans tindran una gana santa d'arribar a casa, després de la jornada de feina; i tindran també ganes de sortir al carrer — descansats, serens—, a la guerra de pau i d'amor que el Senyor ens demana». ^[7]

Efectivament, el repte és aconseguir que una vida professional i apostòlica intensa s'enforteixi en l'escalf de la llar. Es tracta d'un ideal que tota família intenta fer present: que el treball dels pares es desenvolupi en harmonia amb la cura de l'altre cònjuge i dels seus fills. Per això, intentem conciliar aquestes dues realitats, perquè es nodreixin entre si: treballar sabent que sostenim una família, gaudir fent llar per poder treballar millor. En un

lloc i en l'altre fem un món més habitable per als fills de Déu.

Cadascú, a la seva manera

La nostra història personal està marcada en gran manera per la llar en què hem crescut. Així mateix, els cristians ens sabem part de la família de Déu. El Papa Francesc ha definit la mateixa Església com «una llar entre les llars».^[8] En l'Opus Dei estem cridats a crear també una llar fonamentada en les dues realitats que ens uneixen: som fills de Déu a l'Església i hem estat cridats per ell a la seva Obra. I aquesta llar també està cridada a marcar la nostra pròpia història personal.

Tota família té una cosa que la fa única. Però també podríem dir que no tots els membres exerceixen el mateix rol. Pare i mare exerceixen de caps de família amb estils diversos, però complementaris. I els fills, en funció del seu caràcter i la seva edat,

contribueixen també a crear, a la seva manera, aquest ambient de llar.

Quelcom similar passa en la vida en família dels centres, i més concretament en la tertúlia. Hi haurà qui, per naturalesa, sigui més propens a parlar i explicar, amb tota mena de detalls, una cosa que li hagi passat fa poc. D'altres, en canvi, preferiran passar més desapercebuts per així poder escoltar amb més atenció el que expliquin els altres. I alguns preferiran preguntar pels interessos dels altres. Tots, en definitiva, estan contribuint a la seva manera a custodiar l'escalf de llar en cada tertúlia. «No pretenguis que els altres siguin a la teva imatge i semblança, sinó a imatge i semblança de Déu, segons les circumstàncies personals de cadascú. El mateix que en aquesta col·lecció de ruquets que m'han enviat les meves filles i els meus fills de tot el món: n'hi ha de palla, n'hi ha d'or,

n'hi ha de plata; n'hi ha amb brillants, n'hi ha amb maragdes, n'hi ha de ferro, n'hi ha... de tot; de tot n'hi ha. Comprenc que siguin així, variats: són tots molt graciosos».^[9]

Es tracta d'una missió en què cadascú té una aportació insubstituïble. Déu compta amb els nostres talents per fer feliços els altres. Es podria dir que no hi ha una llar modèlica, sinó que cadascú ha de ser un mosaic únic, format pels dons que es posen al servei dels que ens envolten. Al cap i a la fi, és la lògica de la Sagrada Família: «A Betlem ningú no es reserva res. Allà no se sent parlar de la meva honra, ni del meu temps, ni del meu treball, ni de les meves idees, ni dels meus gustos, ni dels meus diners. Allà es col·loca tot al servei del grandíós joc de Déu amb la humanitat, que és la redempció».^[10]

Precisament perquè cadascú té la seva aportació personal, és lògic que en una llar hi hagi diferents maneres de pensar i d'actuar. Això forma part de la vida mateixa: no hi ha cap realitat social en què tots els seus membres siguin iguals.

Anàlogament, també es podria dir que no hi ha cap centre en què tots tinguin la mateixa manera de ser i les mateixes preferències o gustos. Però aquestes diferències no són cap impediment per construir la llar, més aviat el contrari. Ens porten a estimar els altres no només per motius humans, sinó perquè són germans, fills de Déu en l'Obra. Així, estem imitant la manera incondicional d'estimar de Crist, que no es tanca a un petit nombre de persones, sinó a tots aquells que ha posat al nostre camí.

Assaborir els moments

Construir una llar no sempre és qüestió de passar més temps a casa o de fer plans extraordinaris, sinó que té molt d'apreciar els moments que ens ofereix el dia a dia amb els qui ens envolten. La tertúlia n'és un, però no l'únic. També les normes de pietat, els àpats, les estones d'esport o els encàrrecs són oportunitats per passar temps de qualitat amb els altres: ens ajuden a conèixer-los millor i a aprendre de cadascú. De la mateixa manera, encara que un no visqui en un centre, té l'ocasió de compartir alguns d'aquells instants amb freqüència. I és que en aquestes circumstàncies quotidianes és on alimentem les nostres relacions amb les persones que ens envolten i els fem arribar el nostre afecte.

Assaborir aquests moments ens permet també descansar i, d'alguna manera, desconnectar del tràfec diari. Una oració que s'atribueix a sant Tomàs Moro diu així: «Dona'm,

Senyor, sentit de l'humor. Dona'm la gràcia de comprendre una broma, i de descobrir una mica d'alegria en aquesta vida i comunicar-la als altres». ^[11] Precissament en posar il·lusió en aquestes realitats estem *descobrint* aquestes petites dosis d'alegria que se'ns presenten en cada jornada. I aquest descans, que se'ns ofereix gota a gota, ens ajuda més que un xàfec puntual entre molts dies de sequera.

En aquestes pauses podem trobar el suport d'un germà que ens reconforta, ens enforteix, ens estimula... I també al revés: podem ser consol d'aquell que està més cansat. És la mateixa actitud que va mantenir Jesús quan, en veure algú desanimat, intentava que recuperés l'esperança: «Coratge, fill!» (*Mt* 9, 2), «és gran la teva fe!» (*Mt* 15, 28), «aixeca't!» (*Mc* 5, 41), «ves-te'n en pau» (*Lc* 7, 50), «no tingueu por» (*Mt*

14, 27). Aquest és un llenguatge que tota família està cridada a aprendre.

José María Álvarez de Toledo

[1] Paraules de sant Josepmaria esmentades en la núm. 142 a la *Instrucció 31.V.1936*.

[2] Sant Josepmaria, notes preses d'una tertúlia, 16.VI.1974.

[3] Cf. *Instrucció 31.V.1936*, núm. 142.

[4] *Lumen gentium*, núm. 9.

[5] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 1.XI.2019, núm. 10.

[6] Sant Josepmaria, notes preses d'una tertúlia, 19.XII.1967.

[7] *Instrucció 31.V.1936*, núm. 114.

[8] Francesc, Discurs, 6.V.2019.

[9] Sant Josepmaria, notes preses
d'una tertúlia, 4.V.1968.

[10] Sant Josepmaria, *Carta*, 14.II.1974,
núm. 2.

[11] Oració del bon humor de sant
Tomàs Moro.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-tertulia-
sabor-de-primitiva-cristiandat/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-tertulia-sabor-de-primitiva-cristiandat/)
(05/08/2025)